POŠTARINA PLAĆENA U GOTOVU!

God. XV. Broj 6.

LIPANJ 1927.

EUHARISTIČNI GLASNIK

SADRŽAJ: Dođite, poklonimo se! — Sa euh. brda. — Malene duše i prva pričest. — Djetešcu Isusu u mome srcu. — Isusova čudesa u presv. Euharistiji. — Izlivi duše pred Svetohraništem. — Euh. vrtić. — Sv. Antun. — Bossuet nosi Presvetoga. — Naša Gospa presv. Srca Isusova. u Dubrovniku. — Srčano umire za Presvetoga. - Maggy. - Tjelovska procesija i časnik. - Iza 15 sati veslanja. - Iz kat. svijeta. - Poruke uredništva. - Zahvalnice. - Važno. - Hodočašće na Trsat. - Milodari.

Uredništvo i Uprava:
SPLIT — Poljud, Franjevački Samostan. — SPLIT
Pretplata Din. 15.- — Za inozemstvo Din. 20.-

1. komad.
P. N. Crkveni Jelka
Zagreb - Ilica 61.

MILODARI »EUH. GLASNIKU«.

O. Ambrož Širca, Amerika, 560 D; Vlašić O. Petar, Beograd, 170 D; Samostan Crikvenica sakupio 45 D; SS. Milosrdnice, Plovdiv (Bugarska) 40 D; Spadich Vincenc, New-York, 36 D: Golik Antun, svećenik (Senj) i Surković Katinka (Zagreb) po 35 D; Pavić Jelena (Sinj) 25 D; Šare Ana (Šibenik), Samostan Franjevaca (Varaždin), Crnica Marija (Dubrovnik), Blažina Stanka (Meja) i N. N. (Fiume) po 20 D; Krušec Cecilija (Gjurgjevac) i Uršić Dragutin (Aleksandrovo) po 15 D; Cvitanović Sofija (Igrane), Hrvatska blagajna (Vrlika), Sestre Milosrdnice (Zemun), SS. Dominikanke (Split, Porta aurea), Košek Pavao, župnik (Belina), Kaić Klara (Livno), Midenjak Tonka (Sinj) i Kulić Vladimir (Šibenik) po 10 D: Maročić Marin (Split) 6 D: Vešligaj Mihael, Ebrić Dragica, Milošević Antun, prepozit (Kotor), Farkaš Elizabeta, Biliškov N. (Sinj), Mazzocco N. (Sinj); Čeleković Marija (Zagreb), Lisac Amalija (Zagreb), Jakopović Marija (Žarovnica), Dr. Botta Baldo, profesor (Split), Plein Elizabeta (Brod n. S.), Sabatini Don Nedjeljko (Trpanj), Cerini ud Karmela (Postire), Klarić Ivka (Postire), Pajduk Slava (Zagreb), Weiner Ljuba (Zagreb), Rako Zdenka Ivanova (Imotski), Kolenc Josip (Šabac), Sisarić Don Vinko (Drvenik, Trogir), Ćurlić Marija (Split) i Kraševac Marija (Drvar) po 5 D; Vuksan N. (Zagreb) i Turina Elizabeta (Bakarac) po 4 D.

Euharistijski Isus dobročiniteljima stostruko naplatio!

EUHARISTIČNI GLASNIK

1927.

DOĐITE, POKLONIMO SE!

Ustani, probudi se, Izraele, stresi sa sebe prašinu, obuci svečane haljine svoje, kršćanski narode, i iziđi u susret Kralju svome. Eto približuje se dan, dan veliki i sveti, dan što ga učini Gospodin, zato veselimo se.

Sunce se pri zapadu ražari i poveća, kao da sakuplja sve svoje zrake, da još jednom žarko poljubi zemlju. Krist se pred smrt ražario od ljubavi i ostavio nam je uspomenu svoje ljubavi: Euharistiju.

Žao mu je bilo, da bi poginuli na putu za obećanu zemlju, — »ako ih pustim gladne, pomrijet će putem«, — pa nam je dao tijelo svoje za hranu, a krv za piće, i tko blaguje, živjet će.

Znao je, da će oblaci tuge i žalosti zastrijeti nebo, da će se uzburkati more, stoga je ostao među nama, da na poziv: »Spasi nas, Gospode, pogibamo«, podigne svoju desnicu, te umiri vjetrove i more.

On — Bog naš — predvidio je, da će biti žalosnih udovica iz Naima — ucviljenih majka, kojima je nesmiljena smrt otela iz zagrljaja dijete, ljubav njihovu, stoga je ostao među nama, da ih tješi.

On — prijatelj malenih — uviđao je pogibelji nevinosti, pa je ostao s nama, da kaže majkama: »Pustite malene k meni«, da položim na njih ruku, da ih blagoslovim, da ih još nedužne okrijepim za borbu u euharistijskom sjedinjenju.

Znao je, da će biti raskajanih duša, koje će pred svetohraništem poput Magdalene suzama prati grijehe i mjesto posude od alabastra — da će razbiti srce, da se razlije iz njega miris pokajanja. Ostao je, da im reče: »Opraštaju vam se mnogi grijesi — jer ste mnogo ljubili.«

Ostao je i radi bojažljivih Nikodema, koji će skrovito k njemu dolaziti — a On će im tumačiti, kako se moraju duhovno preporoditi.

Ostao je, da na euharistijskim gozbama — kao nekoć u Kani Galilejskoj — pretvara žalost u veselje i radost, da od grešnika-carinika na gozbama stvara svoje apostole.

Kao što je nekoć išao na gozbu u kuću Zakeja, te ga pozdravio: »Danas dođe spasenje ovoj kući« — tako i danas čeka da dođe netko na gozbu, koju je On pripravio i da mu duši donese spasenje.

Predvidio je, da će se naći čistih, svetih, nevinih duša, koje će kao Ivan željeti odpočinuti na njegovim grudima — stoga je ostao, da ih primi i da ih napoji ljubavlju iz otvorenih prsiju.

Kad je Toma samo vidio otvorena prsa, uskliknuo je: »Gospodin moj, Bog moj.« A duša, koja se napaja euharistijskom krvlju, koja se sakriva u otvorena prsa — koje li himne ljubavi ne će pjevati Zaručniku svome?

Ona Mala Kraljica, koja se uvijek pitala: Je li Isus sa mnom zadovoljan? bila je sretna, kad bi se njezina ruža dotakla pokaznice.

Na Tijelovo — kad Kralj naš bude prolazio — uz pjesme nevine djece i pobožne uzdahe sijedih staraca, prostrimo putem poniznost svoju, okitimo put krepostima svojim — a u ruci držimo poput mudrih djevica goruće svjetiljke ljubavi svoje, pa ćemo s Njim skupa poći na gozbu i uživati ono, što je On pripravio samo onima, koji ga ljube.

Alajbeg M.

a euharistijskog brda.

»Blago siromašnima duhom!«
Mat. 5, 3.

Najveća briga ljudi je steći bogatstvo eda se postane sretnim. Ali da li je sreća baš u bogatstvu?...

Čovjeka, koji teži za bogatstvom, prati trud, napor, muke, razočaranje. A i onaj, tko se obogatio, u vječnoj je brizi, kako da sačuva svoje bogatstvo. Znade, da je sreća nestalna. Iz časa na čas može da izgubi sve, a tada?... A i bez toga ima nešto, što mu ne da mira: Smrt! Što da ga pako utješi? Pomisao na Boga?... Već je veliki Augustin uskliknuo: »Bože, nemirno je naše srce, dok ne otpočine u tebi!« i to je istina, ali je istina i to, da u srcima priljepljenima za dobra ovoga svijeta nema mjesta za Boga.

Bogatstvo sigurno ne obiluje srećom.

Obiluje li možda s njome siromaštvo?...

Ogromna većina stanovnika naše zemlje je siromašna. Neki su si to sami skrivili, svojom lijenošću, rasipnošću, igrom... i ti takvi su zaista nesretni. Ali ima i takvih, koji i ako su siromašni, ne proklinju ni malo svoju sudbinu. A to zato, jer oni iz Božjih ruku primaju svoj život i sve prilike njegove i u Božje ruke polažu sebe i svoju budućnost.

Naš božanski Učitelj osudio je bogatstvo a uzvisio je siromaštvo. Šta više, siromaštvu je on pripisao i obećao sreću i blaženstvo. Uradio je on to otrag devetnaest stoljeća na jednome brdašcu Galileje, a opetuje to on i danas iz uharistijskih brdašca naših oltara. »Blago siromašnima duhom, jer je njihovo kraljevstvo nebesko!» (Mat. 5, 3). Opetuje to on tisućama nejake djece, bijednih majka, iznemoglih staraca, potištenih djevojaka...

»Blago siromašnima...« riječi, koje su nekada utješile i zanijele tisuće evanđeoskoga brda, a koje i danas nijesu bez učinka kod tisuća euharistijskih poklonika. Kolike li nijesu one utješile, umirile, upokojile, usrećile! Pa i tebi, moj dragi, ako te bije nestašica zemaljskih stvari, što ti se može ljepšega i istinitijega reći, dali sjetiti te tih božanskih riječi božanskijeh obećanja?... Ta baštinik si kraljevstva nebeskoga! A i na ovome svijetu već najsličniji si brat božanskome Samaritancu, Isusu, koji svoje nikada ne zapušta ni u vremenitim potrebama.

God. 1918. propovijedao sam korizmu u ovećoj varoši na jednome našemu dalmatinskome otoku. Godina je bila gladna, ta tko da je se ne sjeća!? Među ispaćenom djecom mjesta upala su mi u oči dva dečka. Bila su braća, od 10 i 12 godina. Svagdano sam ih viđao u crkvi jutrom i večerom. Svagdano su se i pričešćivala. Kazano mi je bilo, da su djeca neke siromašne udovice. To mi je bilo začudno, budući njihova lica bijahu puna i rumena. A jednoga poslijepodneva se i jače začudih, kadno opazih ispred crkve da mladi brat dariva komad kruha nekome svome drugu. Upitah ga: — Ti nijesi gladan?

— O pa ja sam se jutros pričestio, oče, — odvrati mi on na moje riječi i otskakuće igrajući se sa svojim drugovima.

Majke, koje čitate ove crte, odgajate li i vi svoju djecu u duhu euharistijske ljubavi i euharistijskoga pouzdanja, kao što je odgajala ona udovica svoje dvije sirote? Ili možda i vi iste zdvajate osjećajući nevolju bijede i siromaštva, pa, dabome, da ni svoju djecu ne učite mudrosti siromaha Božjih? O uzmite, uzmite, svoju djecu za ruku, tim više ako trpite siromaštvo ovoga života, i povedite ih na podnožje euharistijskoga brdašca naših crkava! Milosrdni i svemožni Učitelj dozivlje vas sve i veli vam i danas iz svoga svetohraništa: »Blaženi siromašni duhom, jer je njihovo kraljevstvo nebesko!«

Doduše, riječi su te tvrde i neshvatljive svijetu, ali nemojte da one to budu i vama. Vjerujte njima i pouzdajte se u onoga, koji vam ih govori pa budete li i siromašni na vremenitome, ne ćete to biti na vječnome.

»Presveta je Euharistija najuzvišeniji predmet bogoštovja i božanska pomirbena žrtva.« (Capecelatro.)

MALENE DUŠE I PRVA PRIČEST.

Sv. je pričest raj po malene duše. Ovo su duše nevine i čiste, i s toga sasvim Isusove. Čeznu da se čim prije sjedine sa euharistijskim Isusom u prvoj sv. pričesti. Traže sve moguće načine, kako bi to veliko djelo uskorile, i na nj se svim žarom pripravljaju.

»Bila sam žalosna, kad mi rekoše, da sam još premalena za prvu pričest«, piše sv. Terezija Malenog Isusa, da iskaže svoju čežnju, što ju je mučila, da već u sedmoj godini stupi k prvoj pričesti sa sestrom Celinom. »No«, nadodaje, »mislila sam da nije odviše pripravljati se četiri godine, da primimo dragoga Boga«.

A jer se rodila 2. siječnja mjesto 31. prosinca, kako je ona željela, da može jednu godinu prije k prvoj pričesti, običavala bi kazati: »Bilo je dostatno, da sam se rodila dva dana prije, da uskorim jednu godinu dolazak mojeg Boga u me«.

Sa suzama u očima govorila bi svojoj starijoj sestri, kad bi ova polazila k sv. pričesti: »O Marijo, da dođem za tobom! Deder dopusti mi, nitko me ne će vidjeti; ta toliko je svijeta! tko bi se sjetio?«

Svetost života, biseri kreposti, malene žrtve: to je priprava malenih duša za prvu sv. pričest.

Tako je radila Mala Terezija. »Jedne sam večeri čula«, »piše ona«, »kako rekoše mojoj sretnoj maloj sestri: »od svoje prve pričesti moraš započeti novi život«. Odmah sam odlučila, da sama neću čekati onoga vremena, nego da ću i ja s Celinom započeti novi život«.

I taj je novi život vodila od sedme do jedanaeste godine t. j. do svojeg najsretnijeg dana, prve pričesti. »Svaki bih dan«, piše, »učinila mnogo žrtava i čina ljubavi, što bi se pretvorilo u isto toliko cvjetova; sad bi to bile ljubice, drugi put ruže; onda različak, tratinčice, potočnice, ukratko, sve je cvijeće moralo da mi pripravlja kolijevku za Isusa«.

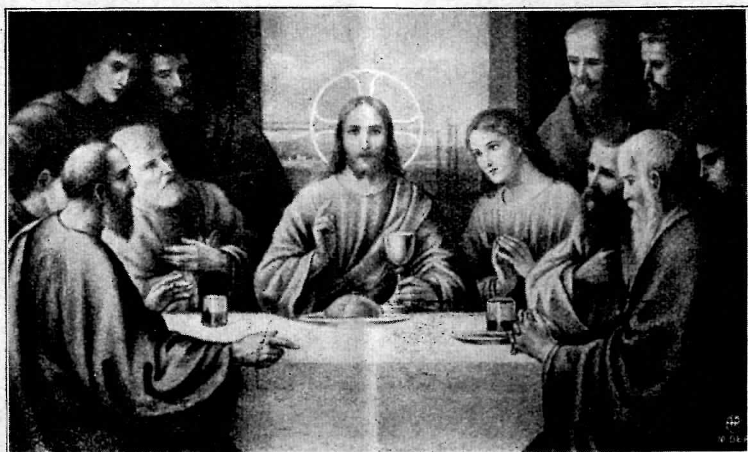
O sretnog dana, kada se malene duše za prvi put sakramentalno sjedinjuju sa Isusom!

Anđeosko dijete, sv. Terezija, nazivlje to sjedinjenje »c j e l o v o m l j u b a v i«: »O, kako je sladak bio prvi cjelov Isusov mojoj duši! Da, to je bio cjelov ljubavi!«

»Ja te ljubim — ona govori Isusu — i dajem ti sebe zauvijek!« Te nadodaje:

»Dugo je već, što su se on i mala Terezija pogledali i razumjeli... Toga se dana naš sastanak nije mogao više nazvati jednostavnim pogledom, nego s j e d i n j e n j e m. Mi ne bijasmo više dvoje: Terezija je iščeznula kao kaplja vode što se gubi u pučini oceana; samo je Isus ostao; on je bio Učitelj i Kralj!«

Terezija ne jednoć zahvaljuje dobrom ocu svetoj majci i sestri koja joj je ostala mjesto majke, što se mogla ubrojiti u

malene duše. — Deder, roditelji: oci i majke, stvarajte i vi malene duše, koje će čeznuti za Isusom. Dostojan stan pripravite Isusu u dušama vaše djece, tako da njihova prva pričest bude zaista cjelov ljubavi između njih i Isusa.

A ispunilo se to i sa ovogodišnjim prvopričesnicima!

Blagoslovio ih euharistijski Isus već unaprijed! Vodio ih desnicom svojom k anđeoskom stolu i pratio ih kao malene duše kroz čitav njihov život! J.

»Vjerojatno je da Krist u Euharistiji, svojom božanskom moći, vidi svojim očima svećenika i sve ostale prisutne osobe i da sluša njihove riječi. Pošto je Isus s nama u ovome sakramentu sa svojim Tijelom, dostojno je da On s nama postupa kao čovjek, a nije u Euharistiji pospan ili mrtav.« (Lessije.)

DJETEŠCU ISUSU U MOME SRCU.

O h n e p l a š i s e, j a T e b u d i t n e ć u !
Sv. Terezija Djetića Isusa.

Oluja bjesni oko mene,
I skršit hoće čamac moj...
Al ne boj mi se, Dijete slatko,
Ti mirno snivaj sanak svoj...

Znam, tvrda Ti je kolijevčica:
Do trna svukud oštar trn...
Znam, studno Ti je... vjetar bjesni,
I nadvija se oblak crn...

Al Ti si k meni doći htio
U moju malu, trošnu splav,
Ti znao si, da ništa nemam,
I dao si se meni sav!

Pa zato i ja Tebi dadoh,
Baš kakav jeste, srca čun...
I s Tobom plovim žića morem
I u Te gledam nade pun...

Pa skrše l' vali čamac mali,
Još ostat će Ti moja grud...
Tu ninat ću Te... al probudit
Tvog sanka ne će vjetar hud!...

A dođe l' jednom T e b e želja,
Da Tvoj se svrši tihi san,
Iz oka Tvoga sine l' sunce,
I zasja li mi vedar dan,

Znaj, kolijevku ću ljepšu tada
Ja spremit Tebi, Kralju moj!
I pjevat ću Ti po sve dane
Mog srca prvi, slatki poj!...

*

A sada snivaj sanak tihi
Baš usred srijede srca mog...
Nek vjetar bjesni... ne boj mi se,
Ja budit ne ću sanka Tvog!...

F. S. Milovanov.

O. PETAR VLAŠIĆ — BEOGRAD.

Isusova čudesa u presv. Euharistiji.

Bož. Spasitelj za svojega zemaljskoga života u Palestini činio je mnoga čudesa. Sv. Evanđelje kaže o Njemu, da je iscijeljivao svake vrsti bolesti i ozdravljavao sve bolesnike, koje bi Njemu doveli. On sam o sebi ističe, da na Njegovu riječ »slijepi vide, hromi hode, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju«. (Mt. 11 $_5$).

Kako su sretni bili stanovnici Palestine, reći će mnogi danas, kad to čita ili čuje. Imali su u svojoj sredini Isusa, a s Njime brzu pomoć u svakoj nevolji. Njihovim bolesnicima nije trebalo daleko hoditi, tražiti specialiste i kupovati skupe lijekove, da se izliječe. Dosta je bilo, da dođu k Isusu i eto ih zdravih! Pače ni to nije trebalo, jer je sam bož. Spasitelj k njima zalazio, u njihova mjesta, u njihove kuće. Nijesu se trebali bojati gladi: Isus ih je čudesnim načinom nahranjivao. Ako ih je gdje na moru zaskočila žestoka oluja, dosta je bilo da zavape: »Gospode, spasi nas, pogibosmo!« i eto tišine. Ako su htjeli razbistrenje raznih važnih pitanja, koja muče ljudsku dušu, mogli su otići k Isusu i dobili su najjasniji odgovor. Uistinu sretno i presretno stanje tih ljudi.

Ali nemamo baš što da zaviđamo davnim stanovnicima Palestine. Njihov položaj nije bio ništa sretniji od našega. I mi imamo u svojoj sredini Isusa, a s Njime brzu pomoć u svakoj nevolji. Onaj isti Isus, koji je otrag 19 vijekova hodio Palestinom, te povraćao slijepima vid i hromima hod i gluhima sluh i nijemima govor i mrtvima život, živi još i danas na svakom mjestu u presv. Euharistiji. Živi među nama i čini divna čudesa, kojima nema broja. Čudesa, koja se zbivaju u blizini Svetohraništa kudikamo su brojnija, nego ona, koja je bož. Spasitelj učinio za tri godine svog zemaljskog života u Palestini. Jer ovdje nisu same tri godine Njegovog života, nego eto već punih 19 vijekova.

Ima među onima, koji dolaze k Isusu u Svetohraništu, svake vrsti bolesnika: ima slijepih, hromih, gluhih, nijemih, polumrtvih i mrtvih: a na njima se često u neku ruku — u duhovnom pogledu — ponavlja ono, što u Evanđelju čitamo. Slijepima kao da padaju mrene s očiju, i koji su prije samo zemlju i svjetovno gledali a nijesu mogli vidjeti svijetla Božjega, gledaju sada istinu Božju i ono što je na nebu. U uši nijemih kao da iz Svetohraništa dopire zvuk čudesnog »Efeta, to će reći: Otvori se«: i oni, koji su prije slušali samo riječ ljudsku a bili gluhi na riječ Božju, slušaju sada rado riječ Božju i Njegovih namjesnika. Nijema se usta otvaraju: i koji prije nijesu mogli riječ izreći, a da ne psuju i proklinju, pjevaju sada hvalu Bogu i Njemu se mole. Hromi bacaju sada svoje štake: i koji su prije hodili stazama opačine, trče sada stazom kreposti put neba. Gubavi se čiste od svojih odvratnih rana i koje su prije čestiti ljudi izbjegavali sada se s anđelima druže. Polumrtvi i mrtvi u grijehu čuju čudesnu riječ: »Ustani! Iziđi na dvor!« i koji su prije imali u pakao biti zakopani, sada žive divnim životom milosti.

Taka čudesa čini naš bož. Spasitelj još i danas, pred našim očima, u našoj sredini, u presv. Euharistiji.

Tu vidi iz Svetohraništa siromašnu udovicu, gdje plače za smrću jedinca sina, i tješi je nadom u uskrsnuće. On vidi iz Svetohraništa uzeta na duši, koji se u duhovnom pogledu ne može micati, i veli mu: »Sinko opraštaju se grijesi tvoji«. i uzeti biva oslobođen teških okova, u kojima je bio sapet i slobodno ide. On vidi tolike gladne duše, kud i kamo veći broj nego u pustinji onkraj genezaretskog jezera, i nasićuje ih. Ne pet hiljada sa pet hljepčića, nego petsto hiljada, pače petsto milijona i više s jednim samim sitnim bijelim hljepčićem. On vidi sljedbenike svoje izložene silovitim burama i olujama, vidi ih u pogibelji života: i ustaje, te oštro zapovijeda vjetru i moru i nastaje tišina velika.

Sve su to divna čudesa, koja Isus čini u presv. Euharistiji u naše doba pred našim očima. Želiš li, čitatelju dragi, sam na sebi koje čudo osjetiti? Približi se presv. Euharistiji!

»Naš Gospodin vidi nas svojim očima, sluša nas svojim ušima i mi s Njime božanskim načinom postupamo. Naravno da se moja vjera, moje pouzdanje povećava kad sam ob ovome uvjeren.«

(Kardinal Cinefuegos.)

zlivi duše pred Svetohraništem.

40. Moj Isuse, tebe mi ne zadovoljava riječ, sluga?... Ali nije li preveć... prijatelj?.... Oh dobrote moga Boga!

41. Moj Isuse, daj da te zagrlim, da ti dadem poljubac prijatelja, da svoje čelo prislonim na tvoje rame... Dă, to ću učiniti: ta moj me Bog muka na to.

Dušo moja, ti oklijevaš? Ne usuđuješ se?... Ali zašto? Ta on te sam zove i priklanja ti se. Pogledaj njegovo lice, njegove oči, njegov posmijeh... De, baci se, baci u njegov zagrljaj! u izvor njegove ljubavi, u plamen njegova srca...

O radosti i miline!... ugodnosti i ljubavi neopisive!.... Isuse moj preslatki!... Ugodno li je na tvojim prsima!... slatko na tvome srcu!... toplo u tvome ogrljaju!... Moje će srce prepući... od preobilja slasti milovanja tvoga... Ne, ne, ne mogu više... ta ti me prenemažeš raskoši ljubavi svoje...

Bože, uz tvoje srce i moje srce gori plamenom nesavladivim... Gori i izgara plamenom tvoje otajstvene muke ljubavi.... O moj Bože, bolna li je i slatka ljubav tvoja!... Usmrtit će me sladogorka prelest njezina... u rajevini će se njezinoj ugušiti sve moje...

Ali preslatko Srce mog Isusa... ne ranih li Te, zlostavljah, mrcvarih i ja nekada?... O zaboravi, zaboravi, Srce moje premrcvarih i ja nekada?... O zaboravi, zaboravi, Srce moje preslatko i daj, da me nestane u rasplamsaloj peći ljubavi tvoje!...

UHARISTIJSKI VRTIĆ.

Euharistijske duše, uđite u miomirisni vrtić života svetih muževa, slušajte njihove riječi i slijedite njihov primjer!

Sv. Augustin sav začuđen piše, da je Bog premudar, a ipak u neizmjernoj svojoj ljubavi i mudrosti, koja granica nema, nije mogao da nam dade većeg dara od Euharistije.

Sv. Terezija u velikoj ljubavi prama euharistijskom Isusu govori: U našem izagnanstvu ne možemo imati zgodnijeg sredstva spasenja nego li spojiti se sa svim žarom svog srca sa sakramentalnim Bogom.

Sv. Franciska Rimska dok je motrila u presvetom Sakramentu nevinog Jaganjca sa probodenim srcem iz koga je, kao iz nepresušivog vrela, izlazila sajna svijetlost, čula je glas: Koji žeđa, neka dođe k meni i neka pije!

Sv. Katarina Sijenska govorila je svom ispovjedniku: »Oče, gladna sam: za ljubav Božju dajte mi dragu hranu moje duše! Oh, Oče, da znadete, kako sam gladna!« — U sv. Hostiji motrila je Isusa, čas kao nevino djetešce, čas kao mladića, a čas kao užganu peć ljubavi. Budući joj je nekoga jutra bila zabranjena sv. pričest, zamoli Isusa, da je utješi. I eto čuda! Dok je svećenik dijelio pričest, jedna se čestica podigne i uleti u njezina usta.

Sv. Ružu Limansku motrili su poslije pričesti svu užganu u licu, iz kojega joj je sjala posebna nebeska svjetlost.

Sv. Elzearije pristupao je često svetoj pričesti. Njegova drugarica sv. Delfina govorila je, da joj je nemoguće opisati zadovoljstvo, koje je ćutio pristupajući na sv. pričest.

Sv. Jerolim prije svoje smrti, kad mu je svećenik donio popudbinu, i ako tjelesno shrvan, ipak bacio se je na zemlju te udarajući se u prsa i roneći suze primio je sv. pričest.

David I., kralj Škotske, na smrti, cijenio se je nedostojnim, da mu donesu kući popudbinu, pa opirući se o ramena dvojice svećenika otišao je u crkvu, da ju primi tamo.

Ivan Hunijad, ugarski velikaš, dao se je ponijeti prije svoje smrti u crkvu, i iza kako je najvećom pobožnošću primio sv. pričest, blago je usnuo u Gospodinu.

Sv. Margarita, kraljica ugarska, dan prije sv. pričesti postila bi o kruhu i o vodi, a čitavu noć sprovađala bi u pripravi. Dan pričesti proboravila bi u molitvi, a jedino pod večer uzimala bi nešto hrane.

Ubrao **prof. Tom...**

SV. ANTUN.

»Jer si ti učen, na riječi ćeš ti mene pobijediti, stoga hoćeš li da ti vjerujem, učini čudo. Ta u sv. Pismu stoji pisano, da će Gospod znacima potvrđivati riječi svojih slugu« — tim je riječima izazivao otrag sedamsto godina tvrdokorni krivovjerac Gvijaldo pobožnoga propovjednika Antuna iz Lisabona. Bilo je to u gradu Bourgesu iza Antunovih propovijedi o Isusu u presv. oltarskom sakramentu. Gvijaldo je bio vođa krivovjernih albigeza u gradu Burgeu i okolici. Ovi nijesu vjerovali u zbiljsku prisutnost Isusovu u presv. oltarskom sakramentu. A budući je Antun tih dana propovijedao u njihovome gradu o toj istini, to da se narugaju njemu i njoj, zatražiše od njega čudo. Antun primi izazov i dade se na pokoru i molitvu.

Do tri dana imao je Gvijaldo dovesti na trg svoje magare, kome je bila uskraćena svaka hrana, a Antun je imao doći sa presv. oltarskim sakramentom. Magarcu se imala pružiti zob, koju ako on ostavi kada dođe do njega Svetotajstvo i pokloni mu se, Gvijaldo je obećao ostaviti svoje krivovjerje i preći na katolicizam.

S velikom napetošću iščekivao je Bourges urečeni dan. Poznati su bili Gvijaldo i Antun. Prvi kao vođa albigeza u onim krajevima i jedan od najviđenijih građana, drugi kao proslavljeni propovjednik riječi Božje po svim gradovima Italije, Provanse i dalje. A i njihova najavljena borba bila je tako neobična da je izazvala sveopću napetost.

Mnoštvo se svijeta određenoga jutra sleglo na trg Bourgesa. Pogotovo od albigeza nije falio nitko. Posred trga je čekao gospodin Gvijaldo sa svojim gladnim magarcem. Došao je i Antun na čelu braće, koja su gorućim svijećama pratila Svetotajstvo u njegovim rukama. Kada je Svetac prispio na mjesto, Gvijado pruži magarcu zob. Naprotiv mu Antun zapovijedi, da iskaže čast svome stvoritelju prisutnome u presv. hostiji. I zbi se čudo! Gladno se magare okrene od zobi, pristupi k Svecu, obori glavu i klekne na prednje noge pred Svetotajstvom. Na taj pogled tisuće katolika kliknuše od radosti a mnoštvo se krivovjeraca posrami te stadoše slaviti Boga, kojega su priznale i nerazumne životinje. Prednjačio im je Gvijaldo. Kao što prije u nevjeri, tako sada u vjeri. Ali njemu ne bje dosta da samo svojim savremenicima prednjači i propovijeda svojom vjerom u zbiljsku nazočnost Isusovu u posvećenoj hostiji, već je to htjeo da svjedoči i pred poznijim pokoljenjima. Lijepa župska crkva Saint Pierre le Guillard u Bourgesu sa dva ponosna zvonika djelo je njegove zahvalnosti Bogu na primljenome daru vjere čudom svetotajstvenoga Isusa u rukama poniznoga Božjega sluge Antuna Padovanskoga.

Isus je i danas zbiljski prisutan u posvećenim hostijama u rukama Božjih svećenika, a sv. Antun je danas i moćniji nego li je bio otrag sedamsto ljeta da nam isprosi od Boga dar vjere, ako ga slučajno nemamo, mi ili tko od naših, u onom stupnju u kojem nam je potrebit eda se bacimo posvema u zagrljaj našega božanskoga Zaručnika u svetohraništu. Sv. Antun je za života i po smrti priveo mnoge k svetotajstvenome Isusu, pa zašto da ne privede i nas? ... Na nama je da ga to zamolimo. R.

BOSSUET NOSI PRESVETOGA.

Gospođa Cornau pripovijeda o Bossuetu slijedeće: »Jednog dana, posvećenog presvetom oltarskom Sakramentu, nepogodno vrijeme zapriječilo je, da se obavi svečana procesija izvan crkve, te se je ista obavila u crkvi. Pošto je procesija dulje trajala, ja sam imala prilike da motrim kako je sveti biskup sa Presvetim više puta prošao onom stranom crkve, gdje sam ja klečala. Pričini mi se da je biskup Meaux-a, koji je nosio Sakramenat, bio sav uronjen u najdublje misli o Onome, koga je nosio u svojim svećeničkim rukama. Pošto sam poslije podne istog dana bila u prigodi da ga upitam, na što je mislio dok je nosio presvetu Hostiju u rukama, on mi je odgovorio, da je nosio Presvetoga u rukama ali i u srcu, te da je Isusu govorio sve, što može da govori zaljubljena osoba svom zaručniku. A opojen ljubavlju, da nije ni sam znao, hodi li ili miruje.« — Lijepa zaista opomena nama svećenicima, a i vjernicima, kada prate Presvetoga u procesijama!

NAŠA GOSPA PRESV. SRCA ISUSOVA U DUBROVNIKU.

Upoznali smo čitaoce Glasnika sa postankom pobožnosti prema Našoj Gospi Presv. Srca Isusova, te sa povješću njezina časćenja u Dubrovniku i, napokon, sa čudesnim pojavama na njezinom kipu u franjevačkoj crkvi u Dubrovniku. Danas ćemo izreći naše mnijenje o tim pojavama.

Spomenusmo već, da je novinstvo u svoje vrijeme na najrazličitije načine tumačilo ove pojave. Istotako raznolika su bila mnijenja i onih, koji su dolazili pred kip, da vide što je na stvari. Bilo je i takvih, koji su sve pripisali varci. Dabome, to je bilo najkomotnije, ali i najneozbiljnije. Tko je tako rješavao pitanje ili nije poznavao mjesto i osobe od kojih bi bila potekla ta tobožnja varka, ili se smatrao dosjetljivim i dubokoumnim jer lakomišljen.

Neki su, pako, stvar tumačili halucinacijom i sugestijom, t. j. samoobmamom uslijed tuđega pričanja. Naime, da su se ljudi varali e vide ono što ne opstoji. Kod kogagod moglo je to biti i tako. Da je sam sebe varao. Ali kod mnogih je to bilo isključeno. Ponajprije, prvi, koji su opazili čudesne pojave na kipu, nijesu se mogli samoobmamiti uslijed tuđega pričanja, jer toga pričanja nije bilo. Ono je nastalo kasnije, od njih. Nadalje, jedne te iste osobe kadgod bi opažale a kadgod ne opažale pojave na kipu. Treće, istodobno bi neke osobe primjećivale te pojave, dok druge ne bi. Napokon, među osobama, koje zasvjedočiše čudesne pojave na kipu, bilo je takvih, koje sigurno ne podlegoše halucinaciji ni uslijed vjerskoga raspoloženja, jer ga ne osjećahu, ni uslijed tuđega pričanja, jer mu ne vjerovahu, a i živčano bijahu potpuno zdravi, što onemogućuje kakvu halucinaciju.

Na pitanje: što se ima, dakle, misliti o tim pojavama, naime o micanju očiju na kipu, o kome toliki svjedoče, teško je odgovoriti. Svakako, iza svega što rekosmo i navedosmo, nerazborito, a i neumjesno bi bilo sve zanijekati.

Upitat će tkogod, zašto se crkvena vlast ne izjasni o stvari? Odgovaramo, da crkvena vlast o tim i takvim stvarima gotovo nikada ne izriče konačnu, a pogotovo je nikada ne izriče naprečac. Pa tako i u ovom našem slučaju: Crkvena je vlast ispitala stvar nema li šta u njoj posvema naravna, pa kada toga nije našla, prepustila je svakomu na slobodu, da misli o stvari što ga volja. A to zato, jer se tu ne radi o nikakvoj vjerskoj istini.

Ljudi, koji ne vjeruju u nadnaravni red, ovakve nadnaravne pojave zabacuju kao takove i kušaju ih protumačiti kojekako. No obično tako, da ni sami sebe niti uvjeravaju, niti zadovoljavaju svojim tumačenjem. Naprotiv, mi vjerujemo u nadnaravni red, pa i ako ne tvrdimo, da pojave o kojima govorimo spadaju u taj viši nadnaravni red, prepuštamo, da bi one mogle u nj i spadati. Listajući povijest raznih svetišta nailazimo na slične pojave. Mnogobrojni poklonici dolaze u njih i primaju vidljive i nevidljive duševne i tjelesne milosti, koje ni uz najbolju volju ne može da protumači naše poznavanje prirode. Naprotiv ih i najzagriženiji bezvjerci priznavaju nadprirodnima i nadnaravnima. A budući one nijesu same sebi uzrok, to predmijevaju svoj nadprirodni uzrok.

Bog u svojoj premudrosti na razne načine pobuđuje vjeru u čovjeku, a da ipak ne vrijeđa njegovu slobodnu volju. On dopušta, ili točnije: prouzrokuje na nekim slikama ili kipovima čudesne nadprirodne pojave e da s njima ljude sjeti vrhunaravnoga života. Na tim se mjestima, pred tim pojavama, čovjek osjeća bliže Bogu i njegova vjera postaje jača, pouzdanje veće, molitva toplija . . .

Pa zašto da i mi ne tumačimo čudesne pojave na kipu Gospe Srca Isusova tako? . . . Ne velimo, da su one vrhunaravne, ali mislimo, da bi mogle da budu.

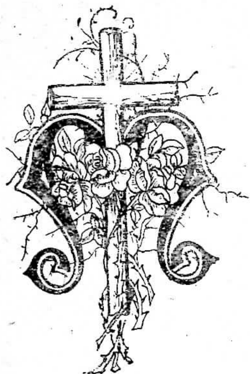
Dr. V.

SRČANO UMIRE ZA PRESVETOGA.

Kao što kod nas, tako i u katoličkim krajevima Sjedinjenih Država Amerike svake se godine svečano obavlja tjelovska procesija.

U gradu N. pri veličanstvenoj procesiji duhovni je pomoćnik posluživao župnika. Ovaj je vodio procesiju i nosio Presvetoga. Kad se na jednom od četiriju oltara župnik okrenuo, da dade blagoslov sa Presvetim, duhovni pomoćnik opazi kako neki zlobnik podiže pušku i uperi je na presv. Hostiju. Pomoćnik ne premišljajući ni časa, izloži svoja prsa pred Presvetoga. Puška plane i mladi se svećenik sruši na tlo. Župnik mu hitro podijeli sv. odrešenje, iz pokaznice izvadi posvećenu Hostiju i pričesti ga. Odvažni svećenik izdahne na mjestu. Njegova duša uzađe na nebo, da primi nagradu za svoju žrtvu.

P. M. LEKEUX:

AGGY.

(Nastavak.)

Godine 1907. Maggy stupi u zavod Časnih Sestara u Bastogni. Dvije godine kasnije naša majka pođe u mirovinu. Istodobno naša trgovina likvidira, kuću prodadosmo i mi se svi preselismo u Liež (Liege). Maggy nastavi preparandiju u zavodu Sestara sv. Križa u istome gradu.

Moja sestra bila je veoma inteligentna, ali ipak u naucima nije nikada brilirala. »Prolazila« je. Nekoji predmeti nijesu joj nikako išli. Na primjer, za matematiku nije pokazivala ni dara ni oduševljenja. Više puta bismo joj ja ili brat tumačili koji problem, no poučavanje bi uvijek svršilo: »Pa ni to ne razumiješ!? Slaba glavo! Kratka pameti!«

— Oh! — slegnula bi ona ramenima — ali te vaše gatalice i rebusi i jesu dosadni. Baš me gnjavite s njima.

Naprotiv, kada bi je što zanimalo, ne bi se zadovoljavala s onim što bi čula u školi ili čitala u udžbeniku, već bi nastojala da pitanje pronikne do dna. Njezinim pitanjima i raspravama ne bi bilo ni kraja ni konca. A ja bih se ne rijetko začudio dubini i dosljednosti njezinoga uma. Dakako, poređujući ga s njezinom dobom.

Među drugaricama u školi naišla bi na neke koje bi privukla poput magneta. I ta prijateljstva, ma da i između mladih djevojčica, bivahu duboka i odana.

Potreba: ljubiti i biti ljubljen, bila je jedna od najupadnijih njezine naravi. Ja naglasujem tu vlastitost. Ona je osebina duša, koje su kadre da ljube Boga i bližnjega. Isto ih čuvstvo goni i k jednome i k drugome. Ono biva ili izvor svetosti ili izvor razvratnosti. Već prema tome, prema kakvome se objektu obrati. Čovjek, koji je sposoban da ljubi, on je sposoban da postane i svetac. On posjeduje nebeski žar, pa sve ovisi o tome, kamo ga upravi.

Pronicavo oko moglo je već za rana opaziti na Maggy klicu njezinoga kasnijega heroizma.

U to doba bismo je ja i braća običavali dražiti privrženošću Marije D. Bila je to njezina najintimnija prijateljica. Lijepa plavojka, na oko plašljiva, veoma nježna. Nevjerojatno, kako je bila odana Maggy. A da tu svoju odanost i izvanjski pokaže, po sto bi načina dnevno izmišljala. Kada bi se razgledala svojim lijepim velikim očima u Maggy, izgledala bi čisto zanešenom. Maggy je primala taj kult svoje prijateljice sa zahvalnošću i s najvećom ga je nježnošću uzvraćala. Jedna redovnica, koja je dobro poznavala jednu i drugu, rekla mi je kasnije: »Nevjerojatno je koliko je Maggy dobra učinila toj osobi.«

Ipak još nije dalo ništa naslućivati onoga žara, što je kasnije planuo u njezinom srcu. Ona nije ni malo bila pobožnija od svojih drugarica. Kod nje nije bilo ništa osobita, već sve osrednje, obično, kako već biva kod poprečnih duša. Radila je, istina, u jednoj organizaciji u Ansu (predgrađe Lieža), ali pri tome je nijesu vodili viši motivi. Radila je ko i mnoge što rade, da razbiju monotoniju života. A i da zadovolje svoje sebeljublje. Moglo joj se upraviti riječi Kristove Petru: »Ti sam sebe opasuješ i ideš kamo hoćeš.« A to, dabome, da nije bilo ništa vanredna.

Morao je netko doći da je povede tamo kamo ona sama po sebi ne bi bila nikada pošla, a kamo čovjek uopće ne ide doli vođen osobitom rukom milosti — milosti Gospodnje.

Međutim, o Maggy ne bi bio nitko rekao, da je rođena zato da je se povede putem svetosti. Naravi je bila žive. Vječno bi skakala i pjevala. Nikada ne bi mirovala. Tako, da su njezine učiteljice bile prečesto na čudu da obuzdaju njezinu preveliku živahnost. Nadalje: u svojim činima bila bi originalna. U prigodi svojeglava do tvrdoglavosti, što su mnogi uzimali za ponos i oholost.

Njezin nazor o životu, ideali, za kojima je čeznula, budućnost kakvu si je maštom dočaravala, sve je to bilo zemaljsko, kao i kod svih drugih, kojima je kršćanstvo bilo oznaka pripadnosti a ne baza života.

A tko da se tome i začudi? ... Drukčije nije moglo ni biti. Osim živoga primjera svoje majke u svojoj mladosti nije nigdje naišla na energičnoga apostola, koji bi joj bio pokazao križ i uputio njezinu dušu prema višim idealima. Nitko joj nije nikada rekao: Moje dijete, eto to ti je pravi put, prava ljepota, prava znanost, ljubav ... sve ti je drugo ispraznost nad ispraznošću!

U školi je svagdano slušala da je mnogo toga »potrebno«. I književnost, i geometrija, i geologija, a i katekizam. Ali ne, da je ovaj posljednji baza svega.

Koje čudo da ima dandanas tako malo svetaca!? ... Za prvih dvadesetak godina, za periode njezinoga formiranja, mladež biva poučavana u sve što se protivi svetosti. Ili dajbudi uči je se, što nema ništa zajedničkoga s ovom. Uči je se, kako će unići u kolo drijemne buržuazije; kako će doći do mjesta, položaja. Sve ide za time da odgoji vojnike »kraljevstva zemaljskoga«. Čovjeka se priučava na kompromise između Boga, savjesti i novca. Pa stoga duša, koja bi se htjela posvetiti iza svega toga, morala bi biti osvijetljena osobitom zrakom milosti, da uvidi, kako je na krivom putu. A tek kojom voljom bi morala da pregne, da se riješi dvadesetgodišnjega balasta i započme svojim odgojem?

Naš vijek potrebuje odvažnih muževa, koji bi, ne obazirući se na našu manjkavu i pogrešnu pedagogiju, stupili pred dijete i mladića i uputili ih u pravu bit Evanđelja. Koji bi ih uvjerili o važnosti ovo par kratkih rečenica: »Samo je jedno potrebno: spasiti dušu svoju. Tko hoće da pođe za mnom, nek uzme svoj križ i nek me slijedi. Ne brinite se toliko za zemaljske prolazne stvari.«

Mladež ne pozna vrhunaravnih ideala. Njezini joj ih učitelji ne pokazaše u zgodno vrijeme. A zašto? Jer ih u najviše slučajeva ne poznavahu ni oni sami.

A ta kukavna sudbina snašla je i Maggy, kao što i mene. Ona je imala devetnaest godina, našla se na raskršću, na kome je imala odabrati smjer svoga život. Ljudski govoreći, njezini su ideali bili lijepi, plemeniti, uzvišeni. Ali u njima nije bilo ništa vrhunaravna. Naprotiv, oni su bili iz zemlje i za zemlju. Njezin život bio je, doduše, »kršćanski«, a ona mu je nadodala i brigu oko jedne dječje organizacije, ali sve to bijaše tek naprašeno religijom. Put njezinoga života vodio ju je u Ništa.

Sva naša sreća u nesreći bila je u tome, da smo mi ipak bili odgojeni u vidu vrhunaravnoga. Odgojila nas je naša majka. Kasniji, školski odgoj samo je prigušio u nama iskru vrhunaravnoga. Nije ju utrnuo.

Pa tako, jednoga sretnoga dana prešao je blagotvorni dah Božje milosti ponad zapretane iskre moje duše, otstranio je pepeo, i ona je planula. Isto sam ja pokušao s prikrivenom iskrom duše moje male sestre. A ona? ... Milošću Gospodnjom ona je planula stoput većim plamom. (Slijedi.)

TJELOVSKA PROCESIJA I ČASNIK.

Bilo je to prvih godina iza prve francuske revolucije. Iza kako se bilo povratilo kraljevstvo. Kralj je naložio bio, da se što svečanije priređe tjelovske procesije.

Neki časnik primi nalog, da predvodi četu, koja je imala pratiti procesiju. Časnik nije bio baš pokvaren, ali nije bio ni vele pobožan. Zapovijed je primio sa posmijehom i na račun procesije se našalio.

Sutradan je bila procesija. Vodio ju je biskup onoga grada. Naš se časnik vladao samosvijesno i ponosito. A nešto malko i preslobodno. Dašto, ne do svršetka. Jer kadno se procesija zaustavila bila, puk se spustio na koljena, vojska ispalila počasni hitac i biskup podigao zlatnu pokaznicu da sa Presvetim blagoslovi vjernike, mladi se časnik na svome konju odjednom živo ustresao i onesvijestio se.

Komandu preuze prvi podčasnik a časniku pruže prvu pomoć. Časnik se osvijesti doskora i na prvo pitanje vojničkog dušobrižnika, da što mu se dogodilo, razjasni: »Da što mi se dogodilo? ... Ne znam zapravo ni sam. U času kadno je biskup podigao Presvetoga na blagoslov, u meni i oko mene kanda se sve zavrtjelo. Ne razabirah i ne osjećah ništa doli neopisivoga ganuća pred veličanstvom Božjim. Razabrah jasno udaljenost između Boga i mene i padoh pod težinom svoje ništetnosti ... U buduće moj život mora da bude drugačiji. Više Božji ...«

Tjelovska procesija ne smije da bude pobudna samo onima, koji su mlaki u vjeri. Naprotiv, pobudnija mora da bude nama, koji se osjećamo bliže Svetotajstvu. Pa s toga, kada budemo u njoj, sjetimo se da pratimo svoga Boga. Boga-svećenika i Boga-žrtvu, koji hoće da ga molimo e da blagoslovi nas i sve naše.

IZA PETNAEST SATI VESLANJA.

Nije tomu davno. A nije se to dogodilo ni tko zna gdje. Ovih dana, u našoj samostanskoj crkvi na Dridu.

Prošla su već bila tri sata poslije podne, kadno me brat sakristan pozvao bio, da dođem ispovjediti nekoliko pokornika. Bila su četiri. Među njima je bio jedan od preko osamdeset godina. Ispovjedih ih. Poslije ispovijedi zamoliše me, da ih i pričestim. Začudih se:

— Pa ili ste još natašte?

— Jesmo, oče.

— Odakle ste?

— Sa Drvenika.

— A što će reći, da se tako kasno pričešćujete?

— Krenusmo mi rano na more, već o ponoći, ali je u zoru banuo vjetar i zanio nas je, da se tek ovčas dokopasmo kraja.

Što da na ovo kažu tisuće onih, kojima je predaleko pet minuta puta do crkve i kojima je predugo, ako moraju kadgod počekati koji časak na sv. pričest?

V.

Kongres katoličke mladeži u Francuskoj. Od 23.—25. prošlog travnja održala je mladež Francuske u Ruoenu svoj veliki nacijonalni kongres, kojemu je sudjelovalo 8000 mladića. Katolička mladež raspravljala je o svim socijalnim pitanjima, a osobito o podignuću katoličke mladeži te socijalnoj katoličkoj nauci.

Kod drugih naroda i kod nas. Dok se je kod nas primio nezakoniti kancelparagraf, kojim se svećenstvu oduzimlje svako pravo sudjelovanja u političkom životu, dotle je 60.000 katolika Bretonaca održalo u Folgochtu uspjeli sastanak, na kojem su ovi svijesni katolici zaključili, da ne će glasovati za kandidate, koji se ne će založiti za vjersku slobodu, a posebno za slobodu vjerskih udruženja i pouke kao za redovnike i redovnice tako i za ostale.

Provala u Gospino svetište. U noći od 18. travnja pokušali su nepoznati lupeži provaliti u svetište Gospe Stomorije, toli omiljelo svetište u našim pitomim Kaštelima. Pošto im prva provala nije uspjela, opet su pokušali u noći 20. istog mjeseca. Svetogrdnim svojim rukama otkrili su sliku Gospinu tražeći zlato. Ali su se prevarili i nijesu počinili nego neznatnu štetu. Nad ovim drskim činom zgražaju se svi naši Kaštelani, koji goje posebnu pobožnost prama miloj nebeskoj Majci.

Osnivanje đačkog kinematografa u Mostaru. Inicijativom prosvjetnog inšpektora mostarske oblasti početkom godine otvoriti će se u Mostaru đački kinematograf. Filmovi će se najskrupuloznije cenzurirati od školskih vlasti. Dao Bog da se i ostali prosvjetni inšpektori naše države povedu za ovim lijepim primjerom te uzmognemo spasiti mladež, našu uzdanicu, od utjecaja najnemoralnijih filmova.

Katolička crkva u Maroku. U Maroku ima sada oko 100.000 katolika, za koje vodi brigu 40 misijonara franjevaca i 5 svjetovnih svećenika, a pomaže im u tom blagoslovljenom radu 150 redovnica, koje drže pensijonate i orfanotrofije. Česti su slučajevi da mnogi najodličniji marokanci šalju svoju djecu u katoličku školu, jer smatraju da ih tako šalju u kuću, u kojoj se Bog časti.

Francuske državne škole bez učenika. I ako su antiklerikalci podigli najžešću borbu protiv katoličkih škola u Francuskoj, ipak katoličke škole

prepune su djece, dok su državne naprosto prazne. Kad je francuski ministar prosvjete bio upitan od jednog senatora, koliko je općina, čije pučke škole nemaju djece, a koliko je škola sa manje od tri učenika, morao je dati gorki odgovor, ministar Herriot, da javnih škola bez učenika ima 1182, a 1476 je škola sa manje od 6 učenika. Svijest ne samo katoličkih roditelja u Francuskoj, već i ostalih je velika te šalju svoju djecu samo u slobodne katoličke škole. Kao najveći znak bujanja kršćanskog duha kod francuske školske omladine jest veliki broj učesnika kod uskrsne sv. Pričesti. Broj potpisivača za pozive na uskrsnu Pričest bio je god. 1924. 4037; god. 1925. 5566; god. 1926. 7489; a 10. marta ove godine 9574. Računa se, da je broj uskrsnih pričesnika iz krugova kršćanske katoličke omladine ove godine narasao na 12.000.* Sv. Pričest je obavljena u preko 150 francuskih gradova. — Narod, koji časti Euharistiju, imati će lijepu budućnost.

Druga junaštva u Meksiku. Dneva 3. siječnja uhapšeni su u Leonu: Josip Valencia Gallardo, Spasoje Vargas, Ezehijel Gomez i Nikola Navarra. Svi su se ovi neustrašivo borili za slobodu katoličke crkve, pa su stoga bili osuđeni na smrt. Prije smrti svi su primili svetu pričest, a jedan je mladoj supruzi, koja mu je pokazivala malog njihovog sinčića, rekao: »Da imam desetero djece, ne bi me odvratili, da ne branim slobodu Božje vjere i Božju čast«. Jednome su roditelji prije smaknuća rekli: »Moli za tvoje roditelje i tvoju braću, da mogu slijediti tvoj primjer«.

U Talpasu uhapšene su sve redovnice. Baš kad su došli vojnici, u tom času je svećenik davao sestrama blagoslov sa Presvetim. Kad je svršio blagoslov, starješica pozove sve redovnice i reče im: »Sestre, predstavljam vam gospodina, koji će nas sve povesti u tamnicu«. Sve su rado pošle u tamnicu, a putem su pjevale pobožne pjesme, dok im je masa naroda klicala.

Krvava borba framasuna i dalje traje protiv katolika u Meksiku. Uz ostale biskupe potjerani su od Calles-a i nadbiskup Pedro Vera Zuria iz Puebla i Josè Maurigne Zerate iz Huejutla. Petorica članova katoličke mladeži meksikanske, a među ovima Ginzales, predsjednik Saveza za obranu vjerske slobode u državi Galisco, bili su zatvoreni i strijeljani, pod izlikom, da pripadaju bandama buntovnika protiv vlade. Kad je u Gvadalajari bio napadnut vlak, a putnici porobljeni, Calles je svoju srdžbu iskalio na svećenstvu te je dao uapsiti dva nadbiskupa i četiri biskupa. I ako su progoni teški, ipak katolici ne klone duhom te će se obistiniti riječi Isusove: »V r a t a p a k l e n a n e ć e c r k v e n a d v l a d a t i.« O tome je uvjeren i protestant prof. dr. Edwars, dekan universe u Washingtonu, koji je završio svoju konferenciju o današnjem stanju u Meksiku i rekao: »Ja se nadam, da će crkva pobijediti u ovoj borbi.«

Misije u Kini. Ogromna Kina ima 430 milijuna žitelja. Među njima ima 2 milijuna i 328 hiljada katolika, a oko 1 milijun katekumena. Oko misija radi 1592 katolička misijonara, od kojih su 642 Francuza, 266 Talijana, 214 Belgijanaca, 176 Španjolaca, 134 Holandeza, 75 Američana, 74 Nijemca, 29 Iraca i 2 Hrvata franjevca, i to OO. Horvat i Triplat. Franjevci upravljaju sa 302.752 Kineza katolika, a imadu u Kini 20 gim-

nazija sa 2094 đaka i 1443 župske škole sa 42.000 djece. Gotovo petina svih kineskih katolika, t. j. 414.500 jesu pod upravom OO. Isusovaca, a ima ih u Kini 383, među kojima su bivši travnički profesori OO. Dušek i Švarc. Škola imadu 3668 sa 54.158 đaka, 17 sirotišta sa 4752 djece. U Šangaju imadu sveučilište, a u Zikawei zvjezdarnu. Molimo se dragom euharistijskom Isusu, da poveća broj ovih junačkih svećenika, a ujedno darovima podpomažimo njihovo misijonarsko djelo!

Svečani broj Gospe Sinjske. Oci franjevci redodržave presv. Otkupite'ja, da se oduže ljubavi mile Gospe Sinjske i da proslave 700-godišnjicu bl. smrti svog utemeljitelja sv. Franje, izdali su svečani svibanjski broj Glasnika »Gospa Sinjska«. Glasnik imade 80 stranica, 33 članka i 30 slika. Najljepši pak dar što je Glasnik dao svojim mnogobrojnim pretplatnicima jest prilog: lijepa reprodukcija čudotvorne Gospe Sinjske u bojama. Glasnik zapada godišnje samo 10 dinara, a ovaj svečani broj (za nepretplatnike) dinara 5.

Odbori Katoličke Akcije. Dne 20. travnja držao se je u Šibeniku kod presvij. biskupa izbor uprave za kat. akciju. Birani su slijedeći: predsjednik: A. Kaštelan, nadučitelj; potpredsjednik: prof. D. Foretić: tajnik: Don A. Radić; blagajnica: Janja Jadronja; odbornici: Zaninović Ante, Zagoreo Elvira, Ostojić Antica; nadzorni odbor: Vladimir Kulić i Augustin Meznarić.

Dne 8. svibnja ove godine održao se je izbor uprave i u Splitu. Birani su: Bartulica Drago, Poduje dr. M., Miličić dr. Ivo, Ciko dr. T., Stella don V., Doko Pavao, Juras prof. Antica, Šantić ud. Anđelka, Pušić Dalibor, Bonefačić Jerko, Herceg prof. Jakša i Gjirma Radica. U upravi su zastupana i sva ostala kat. društva. Euharistijski Isus neka blagoslovi žilavi rad odbora u provađanju načela katoličke akcije!

Plemenita ostavština. Prošlog mjeseca travnja umrla je u Dubrovniku II. (Gružu) udova Lopižić, koja je skoro sav svoj imetak ostavila plemenitoj svrsi, t. j. osnivanju Dječjeg Skloništa. Kapital u tu svrhu ostavljen od plemenite pokojnice iznosi preko 1,500.000 dinara.

70-godišnjica Pape Pija XI. Dne 31. ožujka navršio je sv. Otac 70. godinu života. Ahilej Ratti, kako se prije zvao, rođen je u Desiju 31. III. 1857. Sarađivao je u glasovitoj milanskoj biblioteci »Ambrosiana«. Poslije je postao prefektom vatikanske knjižnice. God. 1919. imenovan je apostolskim nuncijem u Poljskoj, a god. 1921. kardinalom i milanskim nadbiskupom. God. 1922. dne 6. II. izabran je papom, a 12. II. svečano okrunjen. Euharistijski Isus neka nam čuva vidljivog namjesnika Kristova na zemlji!

Francuski željezničari i crkva. Kada je željezničko jedno društvo u Francuskoj sagradilo čitavi niz zgrada za one namještenike, koji su sudjelovali u svjetskom ratu, pokrenulo se je pitanje, da li treba sagraditi i crkvu. Kod glasanja je 800 namještenika glasovalo sa »da« a samo 15 sa »ne«. I tako željezničari imadu u svojoj sredini Euharistiju, koja je jedina njihova utjeha.

Rad katolika u Italiji. Katolici Italije prinašaju velike žrtve za uzdržavanje katoličkog sveučilišta presv. Srca Isusova u Milanu. Godine

1923. darovali su 1,450.863 lire; god. 1924. 1.335 979; god. 1925. 1,924 983. a god. 1926. 2,378.117 lira. U sakupljanju doprinosa osobito se je istakla kat. ženska organizacija.

Katolička štampa u Švajcarskoj. Katolici Švajcarske imadu danas 20 dnevnika sa 105 000 pretplatnika. Časopisa, koji izlaze sedmično jedan, dva ili više puta, imadu 60 sa 104 000 čitalaca po prilici. Suviše imadu 71 što glasnika, revija i župskih vijesnika. A kod nas? Nemamo niti jednog samog dnevnika, a ostala naša katolička štampa jedva životari, a uzato katolici primaju, čitaju, pretplaćuju se na novinstvo, koje je ili sasvim liberalno, ili pak simpatizuje sa liberalcima. Zbilja sramota!

Katolički kongres u Americi. Svom parom radi se na sazivanju sveameričkog katoličkog kongresa, koji će se držati u Montevideo. Priprave su u punom jeku pak će i ovaj kongres biti jasan dokaz svijesti američkih kato'ika.

Umrli. Dne 30. travnja zatvorio je svoje oči Đuro Sudeta, pučki učitelj i hrv. kat. pjesnik, u Koprivnici, nakon duge i teške bolesti. Na svečanom sprovodu oprostili su se sa pokojnikom predstavnici svih naših katoličkih društava, za procvat kojih pokojnik je posvetio svoj žilavi rad. Laki mu crna zemljica! — Bratska redodržava presv. Otkupitelja prošlog mjeseca zavila se je četiri puta u crninu, radi gubitka svojih dobrih članova. Smrt je pokosila: O. Mika Ivandića, u Imotskom; O. Frana Miluna, u Sinju; O. Andriju Marića, na Visovcu, i O. Stipana Bosančića, u Sinju. Braći podastire »Euharistični Glasnik« najiskrenija saučešća, a milim pokojnicima želi lijepo uživanje u raju. Počivali u miru!

PORUKE UREDNIŠTVA.

1. Adresa Uredništva i Uprave glasi na: **Split - Poljud,** Franjevački samostan.

2. Čekovi vrijede ma da i glase na: Dubrovnik I.

3. Pretplatnike se moli, da u dopisivanju označe jasno i čitljivo ime, z. poštu i mjesto.

4. Preseli li se tko, molimo da nam javi promjenu adrese.

5. Ako Glasnik ne stigne komu na vrijeme, nek nas obznani i označi svoju točnu adresu, jer se događa da nam se vraćaju kadgod Glasnici i najsigurnijih pretplatnika.

6. **Svake** se **treće nedjelje** u mjesecu **prikazuje sv. misa za povjerenike(ce),** pa se stoga preporuča svim pretplatnicima, da postanu i povjerenici našavši još bar jednoga pretplatnika.

7. **Listopadski će broj Glasnika** biti **posvećen sedamstogodišnjici smrti sv. Franje Asiškoga.** Imat će do 80 stranica i više slika. Razumije se, da će i troškovi za nj biti znatniji. Zato molimo naše dužnike od g. 1926. da nam čim prije podmire dug. Prilažemo im ček

8. Ako je tko primio opomenu, da plati dug g. 1926., koji je već bio poslao pretplatu, nek nam to javi, da ispravimo pogrešku, koja je mogla nastati prigodom izmjene Uprave i Uredništva.

9. **Saradnici** i **dobročinci** našega Glasnika **sudionici** su i naših posebnih **molitava** Isusu u svetohraništu, a **napose sv. misa.**

Uredništvo.

ZAHVALNICE.

Otrag ne vele vremena bijah u velikoj duševnoj i tjelesnoj nevolji. Živom vjerom i jakim ufanjem utekoh se Isusu u presvetom oltarskom sakramentu. Uradih to preko podizanja moleći presv. Hostiju, da mi pomogne, ako je to na spasenje moje duše. Ne prođe vele i ja bijah uslišana. S toga po sto puta zahvaljujem euharistijskome Isusu na dobivenim milostima i savjetujem svima, da se i oni, more li ih kakve tuge, pouzdano uteku našem Bogu u bijeloj posvećenoj hostiji.

Da se Glasnik što više raširi, šaljem 20 D. **N. N.** — Hreljin.

Vučetić Zorka zahvaljuje Božjoj Majci, a Skelac Kata (Valpovo) sv. Anti i šalju Glasniku svaka 10 D.

VAŽNO! Primili smo poslanicu presvijetlog gospodina dra. Josipa Srebrnića, biskupa krčkoga, **»Na obranu čestitih svetih običaja«.**

Poslanica govori protiv nečedne ženske nošnje, protiv nemoralnih modernih plesova i protiv zajedničkoga kupanja muškaraca i ženskih. Jezgrovito i dotjerano, oslanjajući se na naravni, Božji i crkovni zakon, a citirajući zakone pa i poganskih država, autor dokazuje, kako te novotarije nište čestite i svete običaje našega religijoznoga još i ozbiljnoga naroda.

Naš narod mora da bude zahvalan ovom svom crkovnom dostojanstveniku na ovako očinskoj, prijateljskoj, ozbiljnoj i apostolskoj riječi o tako važnim pitanjima. Riječ njegovoga pastira je vatrena i energična. Ide za time, da mu spasi amanet svete čednosti.

Brošura ima 22 stranice a naručuje se kod: **Biskupske kancelarije u Krku**, i to najmanje 10 komada. Cijena pojedinoga primjerka je 2 D.

Ova poslanica nije pisana samo za vjernike krčke biskupije, već za sve katolike naše domovine. I nijedna obitelj ne bi smjela ostati bez nje, stoga preporučamo gosp. župnicima, a i povjerenicima našeg Glasnika, da je šire među narod.

HODOČAŠĆE NA TRSAT.

Dešava se često, da kod teškog posla, svakidašnjih briga i suviše upiramo svoje oči u zemaljski vrtlog. Čovjek se osjeća potpuno preporođen, kada poslije mnogo godina izvrši duhovne vježbe, presretan se osjeća na mjestu, na kojem Bog dijeli osobite milosti. Vrlo je priljubljeno hodočašće Materi Božjoj na Trsat kod Sušaka, gdje je bila nekada kućica sv. obitelji. Na lijepom brežuljku, sa kojeg je lijep razgled na sinje Jadransko more, stoji crkva, koja s dana u dan, iz godine u godinu prima u svoje prostorije hodočasnike, koji traže utjehe kod Matere Božje.

Mnogi se s veseljem sjeća sretnih momenata na tom svetom mjestu! Mnogi, koji je hodočastio, uskliknuo je: »Ako bude još koji put hodočašće na Trsat, zasigurno ću mu se opet pridružiti.«

Ove godine će biti skupno hodočašće na Trsat dne 23. jula. Vožnja će biti polovična. Tom prilikom mogu svi besplatno učiniti izlet na moru, tako da će se tjelesno i duševno preporođeni vratiti svojim kućama natrag. — **Prijave prima »Sveta vojska«, Ljubljana, Poljanski nasip 10.**

Odobrenjem crkvene vlasti i starješinstva reda.
Leonova Tiskara, Split (z. M. Vladović). — Odg. urednik: O. A. Juničić.

ПОШТАНСКА ШТЕДИОНИЦА, ФИЛИАЛА, САРАЈЕВО.

POŠTANSKA ŠTEDIONICA, FILIALA, SARAJEVO.

Попуњава уплатилац — Popunjava uplatilac

Признаница — Priznanica

на износ од .... Дин ...... п
na iznos od .... Din ...... p

словима Динара
slovima Dinara

уплаћен данас на чек. рачун бр.
uplaćen danas na ček. račun br. **4425**

„Euharistični Glasnik"
Dubrovnik I

Уплатни бр. по дневнику ....
Uplatni br. po dnevniku ....

Потпис службеника — Potpis službenika

Попуњава уплатилац — Popunjava uplatilac

Уплатница — Uplatnica

Износ од .... Дин ...... п
Iznos od .... Din ...... p

уплатио је данас
uplatio je danas ....

Име уплатиоца

у корист чек. рачуна бр.
u korist ček. računa br. **4425**

„Euharistični Glasnik"
Dubrovnik I

Дана
Dana ....

Образац бр. 106 Ш.

Попуњава уплатилац — Popunjava uplatilac

Уписница — Upisnica

Износ од .... Дин ...... п
Iznos od .... Din ...... p

Уплатио
Uplatio ....

на чек. рачун бр.
na ček. račun br. **4425**

Уплатни бр. по дневнику
Uplatni br. po dnevniku ....

»ENERGIN« željezovito kina-vino proti malokrvnosti, bljedobolje, slabosti živaca, pomanjkanju apetita, za malarične.

»ALGA« je lijek proti reumatizmu, glavobolji, zubobolji, nesvjestici i t. d.

»VALE« pločice proti kašlju, plućnom kataru i prehladi.

»MAGNA« purga prašak za čišćenje i probavu.

Proizvadja: Laboratorij „ALGA", Sušak.

Form. 12. - 5.000. V. 1927.

Tiskanica

50
para

Laboratorij
„ALGA"
Sušak

Овај део остаје код завода. Писмена саопштења на овом делу не добије власник чековног рачуна.

Ovaj deo ostaje kod zavoda. Pismena saopštenja na ovom delu ne dobije vlasnik čekovnog računa.

За писмена саопштења власнику рачуна
Za pismena saopštenja vlasniku računa

Место
за
марку

Уплату чековном уплатницом може извршити свако лице до неограничене своте и без доказа истоветности.

Признаницу, уплатницу и уписницу попуњава странка сама и предаје, заједно са износом уплате, благајни Поштанске Штедионице, посредујућој пошти а, до 250·— динара, и сеоском писмоноши или помоћној пошти.

Попуњавање се врши рукописно мастилом, тиском или писаћим стројем. Признаницу потврђује пошта и враћа странци. Датум на уплатници мора одговарати дану уплате.

Нејасно попуњене, поцепане, замазане, исправљене или брисане чековне уплатнице поште не смеју примати.

Признаница, кад је снабдевена отиском поштанског жига, уплатним бројем и потписом поштанског службеника, потпун је доказ, за рачун власника чековног рачуна, извршене уплате.

Uplatu čekovnom uplatnicom može izvršiti svako lice do neograničene svote i bez dokaza istovetnosti.

Priznanicu, uplatnicu i upisnicu popunjava stranka sama i predaje, zajedno sa iznosom uplate, blagajni Poštanske Štedionice, posredujućoj pošti a, do 250·— dinara, i seoskom pismonoši ili pomoćnoj pošti.

Popunjavanje se vrši rukopisno mastilom, tiskom ili pisaćim strojem. Priznanicu potvrđuje pošta i vraća stranci. Datum na uplatnici mora odgovarati danu uplate.

Nejasno popunjene, pocepane, zamazane, ispravljene ili brisane čekovne uplatnice pošte ne smeju primati.

Priznanica, kad je snabdevena otiskom poštanskog žiga, uplatnim brojem i potpisom poštanskog službenika, potpun je dokaz, za račun vlasnika čekovnog računa izvršene uplate.

Euh. Gl. VI.-1927.

Datum ....

Pošaljite mi poštanskim pouzećem:

3 velike boce »ENERGIN« željezovito kina vino	Din 128.—	
6 » » » » » »	Din 248.—	i 1 mala badava
12 » » » » » »	Din 492.—	i 2 velike badava
4 boce »ALGA« proti reumatizmu	Din 77.—	
8 » » » »	Din 131.—	
14 » » » »	Din 205.—	
25 » » » »	Din 320.—	
10 omota »MAGNA« purga	Din 44.—	
25 » » »	Din 80.—	

U cijenama je uračunata već poštarina, pakovanje i sanduk.

Ono što želite naručiti podcrtajte olovkom ili perom i ispišite točno Vašu adresu.

IME I PREZIME ....

Zadnja pošta ....